

Ст. Лулчевъ

Съ циклони къмъ северния полюсъ

Далеченъ северъ.

Между плаващитѣ ледове на Северния ледовитъ океанъ се гуши понтонна метеорологическа станция, именувана 121. Въ работния си кабинетъ началникътъ, професоръ Михаилъ Перовъ, е задълбоченъ въ нѣкакви изчисления.

На телефона се позвъни.

— Кой е? — троснато запита професорътъ.

— Г-нъ професоре, — обади се радистътъ — станция 110 иска да говори съ васъ.

Застаналъ предъ телевизния разговоренъ апаратъ въ радио-апаратната кабина, професорътъ насочи стрелката на апарата срещу 110. На екрана той видѣ приятеля си Георги Сисковъ, който завеждаше метеорологическата станция 110.

— Моитѣ поздрави, драги, — обърна се Сисковъ къмъ него съ сияещо отъ радостъ лице — твойтъ синъ има ново отличие. Неговиятъ проектъ е намѣрилъ всеобщо одобрение и е билъ приетъ изцѣло. Сега получихъ радиограма, че тѣзи дни експедицията за северния полюсъ ще тръгне, и твойтъ Игоръ ще ѝ пропрати пътъ презъ леденитѣ планини.

— Ще бжде голѣмо чудо — отвърна професоръ Перовъ, ако той успѣе да подчини на волята си въздушнитѣ течения и циклонитѣ.

— Нашата станция — каза Сисковъ — ще бжде изходна и свързочна точка къмъ центъра на непристъпнитѣ ледени маси. Отъ сърдце пожелавамъ на Игоръ